

поръчки, и за това получават малко възнаграждение, така че могат да си спестят и направят нѣщо или да помогнат на домашнитѣ си. Въ тия домове децата получават или обѣд или чай.

Тѣй като въ Дания твърде много обичат да се учат, а строежът на много училища струва скъпо, то децата се учат на две смѣни: едни до обѣд и други след обѣд. Затова въ трудовитѣ подслони частъ отъ децата прекарватъ сутринта, а друга частъ — вечерь.

Въ трудовитѣ подслони приематъ деца, които все пакъ иматъ домашни, иматъ домове. Но въ Дания има стотини деца съвсемъ сираци; стотини други лошо живѣятъ у дома си, кждето виждатъ само лоши примѣри. Тѣзи деца най-често настаняватъ въ домоветѣ за захвърленитѣ деца, въ възпитателно-поправителнитѣ заведения. Частъ отъ тия деца сж били вече уличени въ разни престѣпления, частъ отъ тѣхъ даже сж били сждени и осжждани на затворъ, кждето сж виждали още по лоши обноси, още по лоши примѣри.

Отъ нѣколко години насамъ датчанитѣ настаняватъ срещу малка заплата такива деца на работа въ селата, при условие, щото селянитѣ да се отнасятъ добре съ тѣхъ, да ги учатъ на работа и на четмо.

Почнали датчанитѣ да отварятъ така сжщо домове за такива захвърлени деца. Датчанитѣ разбрали, че децата не сж виновни за своитѣ престѣпления, защото сж били лошо възпитавани, никой не помагалъ на слабата имъ детска воля да се борятъ съ злото, никой не ги упжтвалъ, да разбиратъ де е злото и де е доброто. Датчанитѣ искали въ тѣзи домове детето да се възпита, да се изучи, да се научи да работи, и най-главно, съ примѣръ и любезность да бжде научено да обича труда и доброто.

За да постигнатъ по-добре тая цель, почнали да приематъ въ тѣзи домове не само развалени деца, но и такива, на които домашниятъ животъ можель лошо да повлияе. Въ домоветѣ попадали и четиригодишни, тригодишни дечица, дори и пеленачета. Ние ще разкажемъ по-подробно за единъ такъвъ домъ, „Селището на Небесната планина“.

Селището е разположено въ най-високия хълмъ въ Дания, въ удивително красива мѣстность. То се състои отъ нѣколко чисти, свѣтли, прилични на весель селски чифликъ, кжщички. Наоколо зелени кичести гори, ливади, вода.

Въ тоя чуденъ кжтъ идватъ нещастнитѣ деца. Тукъ ги посрѣща управителътъ на дома Будде. Той и жена му, която била по-рано възпитателка въ такъвъ домъ, сж посветили цѣлия си животъ на тая работа. Будде срѣща детето, съ пълна вѣра въ доброто, което се крие въ малкото му сърдце, съ дълбока вѣра, че то желае да бжде добро и честно. Веднага изпращатъ момчето да се изкжпе, да се преоблѣче и следъ това го пущатъ при другитѣ деца.

Будде никога не употребява какво-да-е наказание. Ето какъ